

A woman with long dark hair, wearing a large yellow straw hat and a blue sleeveless top, is shown in profile, looking towards the right. The background is a soft-focus landscape of a vineyard at sunset. The sky is filled with warm, golden light, and a small black silhouette of a swallow is in flight. In the foreground, there are rows of grapevines supported by wooden posts and wires. The overall mood is peaceful and nostalgic.

*Verdwaalde
zwaluw*

Roman

Afra Beemsterboer

Afra Beemsterboer

Verdwaalde zwaluw

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 978 94 0190 450 6
ISBN e-book 978 94 0190 451 3
NUR 344

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.afrabeemsterboer.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

‘Lang zal ze leven, lang zal ze leven, lang zal ze leven in de gloria!’

Tessel van de Swaluwe blies de krullen van haar voorhoofd. De luidruchtige bijval over haar verjaardag zou haar te veel zijn als die niet werd gebracht door haar eigen mannen. Het werd goedbedoeld en heel vals gezongen. In haar rechterhand hield ze een groot mes, klaar om de taart aan te snijden.

Ze keek om naar Annelies. ‘Of wil jij snijden?’ Ze mimeerde het meer dan ze het zei om niet door de aubade heen te praten.

‘In de glo-ri-a!’ brulde het mannenkoor verder.

Annelies weerde af met beide handen. ‘Aan jou de eer. Jij wordt vijftig!’

‘Maar jij hebt de taart gebakken!’

Vastbesloten schudde Annelies van nee. Ze pakte gebaksbordjes en -vorkjes uit de kast.

Tessel begon te snijden.

‘In de gloria!’ Geert, haar bedrijfsleider, gaf aan: ‘Hiep, hiep, hiep...?’

‘Hoera!’ loeiden acht mannenstemmen.

Na de gezongen hulde kwamen ze om de beurt naar Tessel toe om haar te feliciteren, stevige zoenen op haar wangen te drukken en meteen een puntje taart mee te nemen. Alleen Roemer hield het bij handen schudden. Hij was de dag na Nieuwjaar in dienst gekomen. Dat was nu, op 13 januari, nog niet eens twee weken geleden. De sfeer op het bedrijf was informeel, bijna familiair, maar niet iedereen was direct bereid om daaraan mee te doen. Hij keek de kat uit de boom, zoals zijn goed recht was,

om te bepalen hoe hij daarin wilde staan.

Hartelijk dankend nam Tessel de felicitaties in ontvangst.

‘Wat heb je gekregen, Tessel?’ vroeg Jan, een van haar medewerkers, voordat hij een hapje taart nam.

‘Wat moet Tessel nog krijgen?’ vroeg Nico zich hardop af. ‘Die heeft toch alles al?’

‘Nou, geen vent,’ wist Egbert.

‘En geen zoon,’ voegde Harm toe.

‘Kan voor gezorgd worden,’ zei Kees.

Tessel proestte in haar koffie, nadat ze haar vijf medewerkers had aangehoord. ‘Ik moet er niet aan denken, zeg. Op deze leeftijd nog een kindje. Bewaar me. Nee, ik heb genoeg aan mijn jongedames.’ Zoals wel vaker voelde ze dat ze zichzelf overschreeuwde. Het was een rol waar ze soms automatisch in verviel, om zichzelf een houding te geven tussen al dat mannelijke geweld. ‘En ik wil jullie allemaal bedanken voor de mooie bos bloemen.’

‘Maar geen cadeaus?’ Jan liet het onderwerp nog niet varen.

‘Ik heb geld gevraagd aan mijn dochters en aan mijn moeder. Als ik er zelf nog wat bij leg, ga ik een keer naar de schoonheidsspecialiste.’ Tessel nam genietend nog een hap van haar taartje. ‘Als ik de tijd kan vinden.’

Wycher, Tessels neef, verscheen in de deuropening die het kantoor en de kantine met elkaar verbond. Hij kwam op zijn nicht aflopen.

‘Van harte gefeliciteerd, Tessel, en nog vele jaren in goede gezondheid gewent.’

‘Dank je wel, Wycher. Heb je zin in taart? Annelies heeft abrikozentaart gemaakt.’

Hij bediende zichzelf van de koffie. ‘Graag, alsjeblieft, Tessel.’ Hij pakte het bordje aan en knikte naar Tessels medewerkster. ‘Dank je.’

‘Waarom zoen jij je nicht niet?’ Kurt probeerde Wycher te stangen, maar die reageerde niet.

Wycher ging nooit zitten, zijn vaste plek in de kantine was de deuropening. Voordat hij daar postvatte, leunend tegen het deurkozijn, glipte Hinde naar binnen. Hinde was Tessels steun en toeverlaat op kantoor. Anders dan haar naam deed vermoe-

den, was ze behoorlijk dik. In de ogen van Tessel was Hinde een schoonheid, met haar ronde vormen en glanzende huid.

Ook zij nam een stukje taart aan van Annelies en schonk voor zichzelf koffie in. Ze liet een suikerklontje in haar kopje plonzen en zei: 'Ik heb net nog even het weerbericht bekeken op internet. Er komt vorst volgende week. In de nacht van dinsdag op woensdag zet het in.'

Geert maakte een smakkend geluidje. Hij schatte in hoeveel snoeiwerk er nog aan de tien hectare wijnranken moest gebeuren, afgezet tegen de mankrachten die hij tot zijn beschikking had. Zo veel tijd zat er niet meer tussen. Het werd duidelijk een kwestie van aanpoten.

Tessel zag aan de strakke blik van Roemer dat hij hetzelfde dacht, Geert aankijkend.

'Ik spring wel bij,' bood Tessel aan. 'Als ik mijn afspraken afzeg, kan Hinde het wel alleen aan op kantoor, toch?'

Hinde knikte.

Tessels aanbod werd gevolgd door dat van Annelies.

'En je moeder?' vroeg Geert.

'Ik zal het haar vragen,' antwoordde Tessel.

'Wat moet er aan mij gevraagd worden?' Mieke, Tessels moeder, voegde zich bij de samengestroomde werknemers in de kantine van Wijndomein Het Zwaluwnest, via de andere deur, achter in de kantine.

Geert verpakte zijn verzoek in een vraag die als pikant kon worden opgevat. 'Mag ik jou een paar dagen aan mijn zijde?' Hij maakte een galant gebaar, alsof hij haar te dansen vroeg.

Mieke was een verstrooide vrouw, maar ze kon verrassend ad rem uit de hoek komen. 'Je linker- of je rechterzijde?'

'Jij mag kiezen, maar ik bepaal de dagen waarop je aan mijn zijde bent. En dat zijn volgende week maandag en dinsdag.'

Geert deelde meteen ook Tessel in. 'Jij kunt het best met Roemer meelopen.'

Tessels jongste en nieuwste werknemer ving haar blik. Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Die schoonheidsspecialiste kun je voorlopig vergeten.' Als de opmerking wellicht te brutaal was, werd hij voor Tessel goedge maakt door de klank van zijn stem. Warm en diep.

Ze lachte naar hem, haar gedachten alweer elders. ‘Ik zei toch al: als ik de tijd kan vinden.’

Ze vroeg zich af hoe haar spontane aanbod om te helpen was gevallen bij haar medewerkers. Al langer dan ze leiding gaf aan het wijndomein, was ze bekend met het feit dat alles wat een baas deed onder een vergrootglas werd gelegd. Tessel wist dat ze het nooit voor iedereen goed deed. Ze hield zich vast aan de gedachte dat ze het voor Het Zwaluwnest deed en dat ze er nooit op uit was om iemand te benadelen.

Ze dronk haar koffie op. Ze zag haar agenda al voor zich en dus ook welke afspraken ze moest afbellen. Dat was voor Tessel het einde van de koffiepauze. Ze wist dat ze geen rust zou vinden voordat dat geregeld was.

Tessels aftocht luidde ook voor de mannen het einde van de pauze in. Broodtrommeltjes verdwenen in tassen en er werden sigaretten gerold, die buiten opgerookt konden worden.

‘Ga je het nog vieren?’ vroeg Hinde, toen ze weer alleen met Tessel op kantoor zat.

‘Nou, vanavond niet zo sensationeel, hoor.’ Tessel had haar agenda geopend in Outlook en bekeek nu de afspraken voor maandag en dinsdag, de dagen waarop ze moest helpen met het opbinden van de wijnranken. ‘We gaan samen eten. En samen, dat houdt dan in: mijn moeder, mijn meiden, Wycher en ik.’

‘Hè, Tessel, je wordt vijftig. Doe je er echt verder niets aan?’

‘Jawel, zaterdagavond hebben we een feestje. Dan wil ik het eigenlijk buiten vieren, onder de heaters.’

‘Wat een geweldig idee! Dat lijkt me heel bijzonder, om op een avond in januari buiten te zitten.’

‘We hebben het met oud en nieuw ook gedaan,’ knikte Tessel. ‘Dat was inderdaad zo’n succes dat ik dat nu weer wil. Als je dat leuk vindt, Hinde, kom je toch ook met je man.’

‘O... eh, nou...’ Het overviel Hinde, maar het leek haar wel wat.

‘Geert en zijn vrouw komen ook. En we hebben wijn genoeg,’ grapte Tessel erachteraan.

Tessel was niet bang dat haar feestje ongewenste aandacht zou trekken. De wijngaard Het Zwaluwnest lag aan Terdiek, een van de doorgaande wegen in Nieuwe Niedorp, maar het was geen

drukke straat. Bovendien zouden er op een zaterdagavond in januari niet veel mensen langskomen. Hoewel het gezelschap vanaf de weg te zien zou zijn, was privacy toch gewaarborgd omdat het erf lang was. Het brede pad tussen de huizen van Tessel en Wycher werd als oprit gebruikt en het achterste stuk, vlak voor het hek naar de wijngaard, was ingericht als terras.

Het was daar, dat Wycher op zaterdagavond de heaters onder de partytent plaatste. Samen met Tessel sleepte hij tafels en stoelen naar buiten. De buitenkachels konden het gerieflijk maken onder de overkapping, maar voor de zekerheid zorgde Tessel voor plaids. Voor de verlichting werden buiten de tent fakkels geplaatst. In de tent zorgde een snoer lampjes voor licht, tezamen met een aantal windlichten, waarin de kaarsen flakkerden. Wycher sloot een kleine biertap aan.

Annelies, die in haar eentje de keukenbrigade vormde van Het Zwaluwnest, zorgde voor taart en hapjes. Tessel was blij dat de bescheiden vrouw eindelijk haar verlegenheid had overwonnen en er gezellig bij bleef als gast.

Tessels jongste dochter Femke zorgde voor de muziek. Met een paar handelingen die er eenvoudig uitzagen maar die Tessel boven haar pet gingen, startte Femke de muziek op haar laptop.

‘Hou je wel rekening met het grootste deel van het gezelschap, Femke? Het zijn allemaal veertigers en...’

‘... en erger!’ dolde Femke. ‘Wees maar niet bang, moedertje, komt dik in orde.’

‘Nou, daar vertrouw ik dan maar op.’

Na het avondeten arriveerden Tessels oudste dochter Pauline en haar vriendje. Nadat ze haar moeder had gefeliciteerd, begroette ze haar zusje met de gebruikelijke gilletjes.

‘Paulientje!’ krijste Femke en ze vloog haar zus in de armen.

Mieke kwam buiten op het moment dat het vriendje van Femke aankwam. Wycher kwam aanlopen met zijn broer, Tessels andere neef en diens vrouw. Hinde en haar man kwamen op de fiets, net als even later Geert en zijn vrouw. Als laatsten arriveerden Tessels zusters, de ene met haar man en de andere alleen.

Alle genodigden waren geïnstrueerd om zichzelf lekker warm aan te kleden. Daar was gehoor aan gegeven, zodat er niemand in de loop van de avond het woonhuis binnenging. In de party-

tent ontstond een levendig gesprek over Het Nest. Dat was bijna onvermijdelijk, omdat wonen en werken op hetzelfde terrein plaatsvond. Op Het Nest was het altijd een gezellige drukte. Tien hectare wijnstokken op een domein waar ook het persen en het bottelen gebeurde, gaven steevast aanleiding tot gesprekstof. Daarnaast was de meubelmakerij van Wycher er gevestigd. En of dat nog niet genoeg was, was Het Nest ook nog eens een bed and breakfast-adres. Annelies van Langen, afkomstig uit het dorp, zorgde voor het natje en het droogje van de overnachten-gasten.

Tessel stond aan de statafel met haar familie en haar werknemers. Het gesprek voerde van de meer zakelijke aangelegenheden op Het Nest naar anekdotes over de bed and breakfast-gasten.

Haar dochters dansten met hun vriendjes, tot Wycher de korf buiten vulde om een vuurtje te stoken. Dat trok de aandacht van de jongens, die een fik niet konden weerstaan. Wycher zorgde er wel voor dat de jonge mannen het niet overnamen.

Tessel kwam erbij zitten. Ze wikkelde een paar plaids om zich heen en leunde ontspannen achterover in een ligstoel. Ze volgde de onschuldige vonken die wegwaaiden, hoog boven de korf. Ze genoot van de geur van het brandende hout, in combinatie met de winterse avondlucht.

Haar dochters stonden in de armen van hun vriendjes bij het vuur, ontspannen en vrolijk. Ze juttten Wycher op er een nog grotere fik van te maken. Wycher bleef onverstoort onder de aansporingen. Koenraad, Tessels zwager, maakte de flappen van de partytent open zodat ook de binnenblijvers zicht hadden op de korf.

Tessel kreeg kippenvel van genoeg. Ze genoot! Ze voelde zich gelukkig, omgeven door haar familie en door de medewerkers die haar zo dierbaar waren. Haar dochters hadden zo langzamerhand hun eigen leven. Pauline, die twintig was, woonde al een paar jaar zelfstandig in Hoorn. Femke, de zeventienjarige, woonde nog bij haar moeder, maar ze vulde haar dagen met opleiding, werk, paardrijden en haar vriendje. Tessel was trots op haar meiden.

Ze was op haar eigen terrein, vlak bij de metershoge poort die

toegang gaf tot de wijngaard. Ze gaf leiding aan het bedrijf sinds haar vader zes jaar geleden was overleden. Ze had het verdriet over zijn dood een plaats gegeven, en voelde zich inmiddels stabiel in haar leiderschap. Tegen wil en dank was ze ‘de baas’ geworden, maar nu zou ze niets anders meer willen. De voortdurende uitdaging om haar wijn bekender te maken en de hele oogst af te zetten, was zowel een verslaving als een constante geworden.

Ze nestelde zich nog dieper in haar stoel en haar plaids. Ze voelde zich een gevestigde dame, die was opgewassen tegen problemen. Ze had haar rust gevonden. Van haar mocht het zo blijven.

Ze had ernaar uitgezien om vijftig te worden. Een halve eeuw oud worden was voor Tessel meer dan het bereiken van een mijlpaal in jaren. Haar vijftigste verjaardag betekende een afsluiting. Ze had inmiddels een flink aantal jaren om op terug te kijken, maar alleen de laatste paar vond ze de moeite waard. Het was nog niet zo lang geleden dat ze zichzelf pas echt goed had leren kennen. Eindelijk had ze haar ware ik ontdekt, laat in haar leven, maar daarom niet minder boeiend. Tessel had leren zien hoe ze was gevormd in haar kindertijd en hoe dat in haar volwassen leven nog altijd invloed uitoefende op haar doen en laten.

Het waarom achter haar handelwijze was aan het licht gekomen door een paar dure en pijnlijke levenslessen. Een echtscheiding en een paar rampzalige relaties hadden haar wijzer gemaakt.

Het meeste wat ze over zichzelf had kunnen leren, was haar echter bijgebracht door haar oudste dochter, Pauline. Haar eerstgeborene had een zware taak meegekregen toen ze op de wereld kwam. Ze moest haar moeder de weg wijzen. Pauline had Tessel op het juiste spoor gekregen. De wijze waarop dat gebeurde, gunde Tessel haar ergste vijand niet. Pauline deed haar moeder de ogen openen door zelf te ontsporen in haar puberjaren. Haar dochter liet zich niets meer gezeggen door haar moeder. Ze was voortdurend in verzet, tegen alles en iedereen. Tessel hield zichzelf staande in die periode door een ‘pluk de dag’-houding aan te nemen, maar de liefde voor haar kind bekoelde.

Na een aantal moeizame jaren was Pauline door haar puberteit gekomen. Beschadigd, maar wijzer, met een nieuwe iden-

titeit die in niets meer deed denken aan haar puberale wandaden.

In de consternatie die Pauline door haar gedrag veroorzaakte, had Tessel heel vaak vurig verlangd naar rust, naar het herstellen van de band met haar dochter.

Het duurde Tessel veel te lang, maar ze had bereikt wat ze wilde met Pauline. De band was hersteld. Het was goed tussen haar en haar dochter. Ze waren inmiddels hecht genoeg geworden met elkaar, met z'n drieën, dat ze alweer konden lachen om wat er gebeurd was.

Het had Tessel de vaste overtuiging opgeleverd dat het nodig was geweest. Pauline had haar rechtmatige plaats bevochten. Tessel was achterstevoren naar haar ware karakter toe gesleurd. De manier waarop was iets wat ze liever wilde vergeten, maar de les wilde ze behouden.

Ze geloofde stellig dat je de kinderen kon krijgen die je nodig had. Hoe was het anders mogelijk dat haar dochter haar een les had kunnen leren? In haar geval was het zo geweest dat het kind de ouder had gekozen. Die wetenschap droeg Tessel als een stil, groot geheim met zich mee.

Femke, haar introverte jongste, had een heel andere rol. Ze was een binnenvettertje, een meisje dat zichzelf nog moest uitvinden. Femke ging niet in het verzet, zij was meer iemand die haar moeder de kastanjes uit het vuur liet halen. Ze kon meegaan met de verbeterde verstandhouding die was ontstaan. Daarnaast ging ze haar eigen padje, dat haar onttrok aan de hechtheid.

Dat Femkes gezondheid te wensen overliet, was een zorg voor Tessel. Haar dochter was te vaak ziek. Dan bleef ze thuis met klachten die te vaag waren om er een genezing voor te vinden, maar te wezenlijk om ze te negeren. De huisarts kon niets vinden en op andere geneeswijzen reageerde Femke met maar een tijdelijke opleving. Als Femke op deze manier haar puberjaren moest beleven, hoopte Tessel maar dat ze die snel achter de rug had. De laatste tijd had ze steeds vaker het idee dat achter die lichamelijke problemen een psychische oorzaak zat. Maar welke? En wat moest ze eraan doen?

Van de hoog oprijzende vonken gleeed haar blik weer terug naar omlaag. Wycher liet het vuur mooi gecontroleerd branden.

Hij zag er tevreden uit. Tessel zou zweren dat hij bijna glimlachte. Maar zijn ogen waren onveranderd. Ze waren bruin, maar nu, in het door vlammen verlichte duister, zwart en diep. Ze rustten op Tessel met een doordringende, wetende blik.

‘Dat was een goed feest, afgelopen zaterdagavond.’ Roemer keek over zijn schouder achterom naar Tessel.

Die ging rechtop staan, verbaasd haar wenkbrauwen fronsend.

‘Dat was het, ja. Maar hoe kun jij dat weten?’

Hij keek weer voor zich. ‘Ik reed langs met een maat van me. De hele club stond rondom de vuurkorf en dat zag er goed uit.’

Tessel zag hoe keurig hij de wijnstokken snoeide, op de goede lengte. Bedachtzaam zorgde hij ervoor dat hij scherpe sneden maakte, zodat de tak in één keer doorgeknipt werd. Roemer maakte geen wonden. De afgeknipte takken legde hij meteen in het looppad, zodat ze later makkelijk opgehaald konden worden. Hij zorgde ervoor dat Tessel er niet over kon struikelen.

‘Kwam je uit de kroeg, of ging je er juist heen?’

‘Niks kroeg. Ik was nogal laat aan het werk geweest.’

‘Aan het werk? Je werkt toch hier al?’

‘Niet alleen hier, Tessel. Ik heb ook nog mijn eigen werk, buiten mijn baan om.’

‘O, wat doe je dan?’

‘Sleutelen aan auto’s, en ik doe nog weleens een timmerklusje.’

‘Waar doe je dat dan?’

‘Ik huur een schuur van een voormalige tuinder, samen met een paar maten, hier, vlakbij aan de Leijerdijk. Die hebben we ingericht als werkplaats.’

‘Da’s inderdaad vlakbij. Woon je hier in de buurt?’

Roemer keek opnieuw achterom, met één wenkbrauw opgetrokken.

‘Ja, ik heb je contract ook ondertekend,’ gaf Tessel toe, ‘maar je adres is me niet bijgebleven.’

‘Ik woon aan de Hanedoes, in Oude Niedorp.’

‘Dat is aan de achterkant van mijn wijngaard, om zo te zeggen. Aan de noordwestelijke kant.’ Tessel klemde de zoveelste tak aan het ijzerdraad. ‘Nu woon je zo dichtbij en ik heb je nooit eerder

gezien in het dorp.’

‘Kom je weleens in het dorp? Lig jij niet zo’n beetje begraven in Het Nest?’

‘Tuttut, jongeman, ik kom nog weleens ergens, hoor. Ik moet regelmatig op stap voor Het Nest. Daarom is het feit dat jij bent aangenomen langs mij heen gegaan. Dat heeft Geert moeten afhandelen, want ik was een paar dagen naar Duitsland om in te kopen.’

‘Was je het wel eens met Geerts keuze?’ Alleen Roemers ogen kwamen lachend boven zijn schouder uit.

‘Ik heb je sollicitatiebrief wel gelezen, meneertje Landbouwhogeschool, afdeling Wijnbouw. Blijkbaar ben je een drukbezet man. Heb je een vriendin?’

Zijn reactie verbaasde Tessel. Van zelfverzekerd kwam hij opeens twijfelachtig over.

‘Mwah, zo’n beetje... ik weet niet...’

‘Wauw! Hier spreekt een hartstochtelijk verliefd man!’

Nu was zijn lach een stuk minder breed. ‘Nou, ik ga het uitmaken, denk ik. Het stelt eigenlijk niets voor. Ze...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze heeft niets te melden. Er komt geen zinnig woord uit.’

‘Help dat arme kind dan gauw uit haar lijden. Als het bij jou toch niet dieper zit...’

‘Zo hecht waren we niet, hoor. Bij haar...’ Hij gebaarde: laat maar.

Tessel begreep dat het onderwerp niet verder bespreekbaar was. ‘Sorry dat ik het vroeg.’

Ze werkten een poosje zwijgend verder.

‘Ik vind het wel gaaf van je dat je aan het snoeien meewerkt.’ Roemer strekte zijn rug, hij trok zijn schouderbladen naar elkaar toe. Zijn borst kwam naar voren.

Tessel ging ook rechtop staan. Hun ogen waren op gelijke hoogte. Ze trok haar voorhoofd opnieuw in een frons. ‘Ik help waar de hulp het hardst nodig is. Dat spreekt vanzelf.’

‘Voor mij niet.’ Roemer weersprak dat, waardoor zijn eerdere woorden een compliment leken. Het was een duidelijke mening.

‘Dat klinkt alsof je het weleens anders hebt meegemaakt.’

‘Absoluut. Ik vond het al tof toen je het vorige week aanbood.’

‘O? Goh...’ Tessel had het zo niet bekeken. Als ze al over haar aanbod had nagedacht, dan had ze eerder commentaar verwacht, niet dat ze geprezen werd.

‘Nou ja, je zit altijd op kantoor... tenminste, zo heb ik het tot nog toe meegemaakt enne...’

‘Ah!’ Tessel had het door. ‘En ik ben al vijftig, bedoel je?’

‘Nou ja,’ hij verontschuldigde zich onhandig door zijn handpalmen omhoog te draaien, ‘ik had wel mijn vraagtekens bij je conditie.’

Tessel zag de razendsnelle blik die over haar gestalte gleed. Ze voelde zich uitgedaagd. ‘En?’

Roemer schoot in de lach. ‘Het valt me mee.’ Hij begon weer te snoeien, en liet zijn gezicht niet zien toen hij zei: ‘Je ziet er niet uit als vijftig.’

Bijna had Tessel koket terug geflirt door te zeggen: ‘Hoe zie ik er dan wel uit?’ Maar ze besloot dat het weer een compliment was. Het kostte hem kennelijk geen moeite om ze te geven. Beter dat ze het liet voor wat het was. ‘Dank je.’

Om tien uur sloeg Annelies met een lepel op een pan. In de stilte van de ochtend in de koude, winterse wijngaard weerklonk het geluid met een knallende echo.

Tessel schoot hardop in de lach om de ouderwetse manier van boodschappen doorgeven. ‘Voor Annelies geen sms’jes.’

Roemer lachte ook. ‘Nee, laat staan dat ze weet hoe je vier keer dezelfde sms verstuurt.’

De koffie was klaar. Het werk werd neergelegd. De medewerkers waren opgedeeld per perceel, op elk perceel groeide een ander druivenras. Vier soorten op de zuidwestelijke helft van het domein en vier soorten op het noordoostelijke gedeelte, dat aan de overkant van de weg lag. ‘Noordoost’ was voor de dinsdag ingepland. Tijdens het werk konden de collega’s elkaar niet zien, maar ze troffen elkaar bij de poort.

‘Hé Roemer, jij hebt privileges!’ riep Jan.

Roemer hief zijn kin, zijn handpalmen omhoog gedraaid. ‘Welke dan?’

‘Jij laat de baas achter je aan lopen!’

Tessel lachte net zo hard mee, maar merkte toch op: ‘Mijn autoriteit is nog niet in het geding geweest.’

‘Weet ik niet,’ dacht Nico hardop. ‘Hij keert je wel zijn kont toe.’

Tessel schudde het hoofd. ‘Zo jammer, dit...’

Het gezelschap kwam lachend de kantine binnen om aan te schuiven voor een kop hete koffie. Tessel nam haar kopje mee naar kantoor. Ze benutte haar halfuurtje binnen om snel een blik op de mails te werpen. Ze las ze vlug door. Dadelijk, buiten, kon ze antwoorden bedenken en beslissingen nemen.

Op het moment dat Roemer naar buiten ging om te roken, ging ze naar het toilet. Tegen de tijd dat hij zijn sigaret opgerookt had, kon ze weer met hem meelopen.

Ze liep naast hem naar de laan, waar ze het laatst bezig waren geweest. Eerder die ochtend had ze ontdekt dat hun ogen op gelijke hoogte waren. Hun schouders bleken dat ook te zijn.

‘Je woont aan de Hanedoes, hè?’

‘Hm-mm.’

‘Dus je woont nog bij je ouders?’

‘In mijn geval betekent dat: bij mijn moeder.’ Hij keek Tessel niet aan.

Heb ik je in verlegenheid gebracht, dacht Tessel.

Om het ongewenste van dat gegeven te onderstrepen, of om zijn zelfstandigheid te uiten, zei hij: ‘Maar ik ben zelden thuis, hoor.’

‘Dat heb ik begrepen, ja. Het is dat je bed aan de Hanedoes staat, maar anders...’

Hij glimlachte slechts.

‘Het misstaat je niet, hoor. Je bent nog zo jong. Veel jongeren van jouw leeftijd wonen nog bij hun ouders. Hoewel je waarschijnlijk staat ingeschreven als woningzoekende, maar ergens onder aan de wachtlijst?’

Roemer knikte.

‘Zolang dat de situatie is, is er toch niets op tegen dat je ’s avonds aanschuift aan je moeders tafel? Je hebt het nogal druk, heb je me verteld. Nou, dan is het toch fijn dat het huiselijke gedeelte wordt waargenomen door je moeder?’

‘Het zal wel, denk ik.’

Dat ontwijkende antwoord zei Tessel genoeg. Moeders konden het niet laten om te zorgen en te bedisselen, en een jongen

van Roemers leeftijd had daar geen boodschap aan. Tessel glimlachte fijntjes.

‘Hoe oud ben je precies? Sorry, hoor, seniorenmomentje... het staat natuurlijk in je cv, maar ik ben het vergeten.’

‘Ik ben eenentwintig.’

Nee, dat ben je niet, je bent ouder, dacht Tessel. Ze zei het niet, ze hield het voor zich, maar ze wist het. Iets aan Roemer wees op een veel volwassener leeftijd dan zijn werkelijke jaren.

Het was een begin van een soort zoektocht, een nieuwsgierigheid. Tessel wilde weten waar die wijsheid vandaan kwam. Hij droeg die ervaring als een aantrekkelijkheid met zich mee. Door die rustige blik in zijn ogen? De tijd die hij nam om te reageren? Of de keuze om niet te reageren?

Tessel zweeg. Roemer snoeide, zij bond de takken op. Met de vorst ophanden was ze in de wijngaard beland. Door Geert was ze ingedeeld bij Roemer, de nieuwe jongen op het bedrijf, die ze tot dan toe nauwelijks kende. In de paar uur die ze nu hadden samengewerkt, hadden ze gepraat en gelachen, en feitjes en weetjes uitgewisseld. Een beetje nieuwsgierigheid, een beetje belangstelling. Nu was ze bezig de informatie te verweven met zijn karakter. In gedachten tekende ze een beeld van Roemer zoals ze dat door zijn woorden had gekregen. Kennelijk was het die psychische vaardigheid van mensen, die haar de gedachte had gegeven dat hij ouder was dan zijn eenentwintig jaar. Hij was veel rijper.

‘Binnenpretjes, Tessel?’ vroeg Roemer, die haar lachje gehoord had.

‘Gedachtespelletjes.’

Hij strekte zijn rug nog maar eens. ‘Die rode Toyota Landcruiser is van jou, hè?’

Nu begonnen Tessels ogen te glimmen. ‘Ja, dat is mijn werkpaard. Hij is te oud, hij is spartaans, hij is niet representatief voor mij als vertegenwoordiger van Het Nest, maar ik doe hem voor geen prijs weg. Och, mijn Toyota en ik... Ik ben zo gek op die kar.’

‘Als hij nog eens wat mankeert, wil ik hem wel repareren, hoor.’

‘O ja, dat is waar ook. Niet alleen heb ik een nieuwe wijn-

gaardenier in dienst, maar daarmee ook een monteur. Jeetje, Roemer, wat praktisch!

‘Jazeker!’ Hij zette zijn handen in zijn zij. ‘En als je per ongeluk tegen een deurtje van je aanrecht aanloopt...’

‘Zeg, een beetje voorzichtig, hè? Ik heb een bril nodig om te lezen, maar mijn aanrechtkastjes kan ik goed onderscheiden, hoor.’ Ook Tessel zette haar handen op haar heupen. ‘Het is lief aangeboden van je, maar dat kan Wycher ook.’

‘Misschien moest Wycher het ook maar doen, want eigenlijk heb ik het veel te druk.’

‘Pas dan maar op met wat je aanbiedt, Roemer Schiffers.’
Lachend gingen ze weer aan de slag.

‘Heb jij ook wijnbouw gestudeerd?’ vroeg Roemer, toen hij na de lunchpauze weer met Tessel tussen de wijnstokken stond.

‘Nee, je kon er niet verder naast zitten. Ik heb een secretariële opleiding gevolgd.’

‘Dat snap ik niet.’

‘Toen ik een richting moest kiezen, had ik helemaal niet de ambitie om op het wijndomein te gaan werken. Ik gaf niks om Het Nest. Ik wilde naar de stad, werken op kantoor. Dus daarop heb ik mijn keuze gebaseerd.’

‘Ik ging ervan uit dat jij na je opleiding hier was komen werken.’

‘Nee, ik was zevenendertig toen ik op Het Nest begon te werken.’

‘De stad beviel niet?’

‘Ik lag in scheiding, dat is de reden.’ Tessel zweeg een ogenblik. Moest ze hem dit vertellen? Hij was blijkbaar zelf ook een kind van gescheiden ouders. In dat geval was hij bekend met de problematiek. Bovendien kon het leed van haar scheiding Tessel geen pijn meer doen. Het was verwerkt. Het was geen geheime informatie en Roemer was ook vertrouwelijk geweest.

‘Ik was destijds nogal traditioneel in mijn opvattingen. Na de geboorte van mijn oudste dochter Pauline besloot ik thuis te blijven. Het was toen wel al gebruikelijk om na de geboorte van een kind weer aan het werk te gaan, maar van thuisblijven keek ook niemand vreemd op.’

Roemer keek even over zijn schouder, om aan te geven dat hij luisterde, maar hij werkte gewoon door.

‘Pauline was goed drie jaar oud toen ik Femke kreeg. Femke was twee toen het begon mis te gaan.’

‘Ruzies?’ vroeg Roemer. Tessel dacht dat dat uit zijn eigen belevingswereld kwam.

‘Ruzies zouden erop hebben geduid dat wij elkaar nog niet onverschillig lieten. Nee, er was zelfs niets meer over om ruzie over te maken. Ik kon het totale langs elkaar leven niet meer verdragen en heb de scheiding aangevraagd.’

‘Dus daar stond je met twee kleine kinderen?’

‘Ja, maar het derde kind, het grootste en moeilijkste kind, mijn man Mark, was ik kwijt.’

‘Maar toen was je nog nergens?’

‘Klopt. Een scheiding is in zoverre een nieuw begin dat je heel je leven opnieuw moet inrichten. Je moet jezelf herpakken. Je kinderen begrijpen er niets van...’ Tessel dacht hardop. ‘Toen de echtscheidingsprocedure in gang werd gezet, begonnen de muren op me af te komen. Mijn vader en moeder hebben me weggehaald. Misschien was het voor mijn zelfstandigheid niet zo geweldig om weer terug te gaan naar mijn ouders, maar mijn vader had wel een baan voor me.’

‘Op Het Nest?’

‘Ja, inderdaad. Sinds dertien jaar draai ik mee op het wijndomein. Hoofdzakelijk op kantoor, maar mijn vader heeft me wel met alle facetten laten kennismaken. Snoeien, zoals wij nu doen, en ander werk aan de wijnstokken, doe ik al sinds ik een klein meisje was. Het werkelijke wijnmaken was de specialiteit van mijn vader, mijn oom – dus Wychers vader – en Geert. De administratieve kant heb ik op me genomen sinds mijn scheiding. Sindsdien doen Hinde en ik dat samen.’

‘Zo kwam je opleiding toch nog van pas.’

‘Ja, misschien lacht mijn vader daarboven’ – Tessel wees naar het zwerk, dat zich grijs en oneindig boven hen uitspande – ‘wel in zijn vuistje. Heeft-ie toch nog één dochter terug weten te krijgen naar Het Nest.’

‘Hinde werkt hier toch ook al lang?’

‘Veel langer dan ik, maar er was genoeg werk voor twee men-

sen gekomen. Wycher heeft zijn meubelmakerij, en hij is administratief niet onderlegd. Mijn moeder begon met de workshops, dat pakken Hinde en ik op, voor zover het de papierwinkel betreft. En dan hebben we het bed and breakfast-gebeuren nog.'

'Geert vertelde tijdens mijn sollicitatiegesprek ook nog dat je rondleidingen geeft.'

'Klopt. Dat doe ik ook. Dat gaat op afspraak.'

'En ik hoorde iets over etentjes in de wijngaard?'

'Dat gaan we van de zomer weer doen, in samenwerking met een restaurant.'

'En vergaderingen?'

'Dat ga je ook nog meemaken. Dan kun je niet in de kantine terecht voor de koffie en zul je op kantoor worden geparkeerd. Op de vensterbanken en op bureaus. Of buiten als het mooi weer is.'

'Wat is dat met die cursus, waar ik iets over hoorde?'

'Die ben ik ook weer aan het voorbereiden. Met een wijndocent uiteraard, en hier op kantoor nemen Hinde en ik de organisatie voor onze rekening. Een groepje mensen neemt deel aan zes cursusavonden en later kunnen ze een examen afleggen.'

Roemer viel stil, de snoeschaar bungelde aan zijn pols. 'En dan vind je dat ik het druk heb? Zie jij je bed ooit? Ik snap nu werkelijk niet hoe je met mij kunt lopen snoeien.'

Tessel werd een beetje verlegen. 'Ik zei dit niet om je eens even te laten zien hoe stoer ik wel ben, hoor. Maar Hinde en ik hebben de boel op de rit. Ik... ja, hoe zeg ik het... Ik zit in het zadel.'

'Hm, als je iets graag doet, kost het je minder moeite. Zoiets?'

'Ja. Ja, zo is het.' Tessel lachte. 'Zo is het nú. Het Nest is mijn lust en mijn leven, maar dat is niet altijd zo geweest.'

'Misschien is het wel goed geweest dat je eerst hebt rondgekeken, voordat je in het familiebedrijf terugkwam.'

'Zeker als je bedenkt dat het een reddingspoging was van mijn ouders en in mindere mate mijn eigen keuze. Ik voelde geen dankbaarheid toen mijn vader het aanbood. Ik liep te veel met hangende pootjes rond, en had genoeg aan mezelf. Maar zelfs al ben ik hier achterstevoren begonnen, het heeft goed uitgepakt. Ik voel me geen directrice of manager, maar het bedrijf is wel mijn ding geworden.'

'Je bent toch echt wel de baas, hoor.'

Tessel lachte weer. ‘Waaruit blijkt dat?’

‘Gek genoeg uit onuitgesproken dingen. Jij legt zwijgend je leiderschap op.’

‘Oei, Roemer. Laten we het mysterie maar niet ontrafelen. Dan verliest het zijn kracht.’

‘Ben je daar niet mee bezig?’

‘Nee, ik ben vaak bezig met hoe mijn beslissingen opgevat zullen worden. Vorige week bood ik spontaan aan om mee te helpen met het snoeien. Pas achteraf bedacht ik dat dat niet bij iedereen goed zou kunnen vallen. De een wil dat ik afstand hou, de ander wil korte lijnen. Bovendien zijn er mannen die liever niet onder een vrouw werken en dat uit hun reacties laten blijken.’

‘Dat klinkt nogal verlamdend.’

‘Ik laat me niet verlammen, maar het blijft een gegeven waar ik rekening mee hou.’ Lachend hief Tessel een vinger op.

Roemer snapte het. ‘Ik kreeg een kijkje in de directiekeuken, hè?’

Ze knikte. ‘Begrijp je? Ik kan je vertrouwen, toch?’ Ze vroeg het, maar ze wist het al.

Hoofdschuddend werkte ze verder. Vreemd dat ze zo’n jonge jongen in vertrouwen nam. Vreemd ook dat het zo vertrouwd voelde. Waar kwam dat ineens vandaan? Was het omdat ze al bijna zes uur intensief samenwerkten en de koetjes en kalfjes achter zich hadden gelaten? Was het omdat ze in de afgelopen uren tot de conclusie was gekomen dat ze Roemer mocht?

Het verbaasde haar dat ze totaal geen afstand voelde, terwijl er toch een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen hen bestond.

Tessel keek naar de gebogen gestalte voor haar. Roemer droeg een oude jas, die de sporen van een ruig leven vertoonde. Bij zijn linker elleboog was de mouw gescheurd. Hij had zijn broekspijpen in de korte, onflatteuze werklaarzen gestopt. Tegen de kou had hij een wollen muts opgezet. Zijn zwarte haar was vrij lang en in zijn nek hadden een paar krullen de vrijheid gekozen. Het was onmogelijk dat ze hem goed had leren kennen, na één dag met hem te hebben opgetrokken, maar het voelde of ze hem al jaren kende.

En dat kon niet. Wat wist zij nu van jongens van die leeftijd?

Kort nadat ze op dinsdagmorgen waren begonnen met snoeien, bekende Roemer: 'Ik heb gisteravond met Susan gepraat.'

'Je meisje,' begreep Tessel.

'Ja, dat is te zeggen... nu niet meer.'

'O. O jee, Roemer, dat zijn verdrietige dingen om te moeten doen.' Ze zocht zijn gezicht af. 'Gaat het?'

Zijn mondhoeken hingen omlaag. 'Het was voor Susan erger dan voor mij. Ik vond het rot voor haar, maar ik ben voornamelijk teleurgesteld. In mezelf.'

'Dat begrijp ik niet. Gister zei je dat je het wilde uitmaken, omdat de relatie niet was wat je ervan verwachtte. Dat heb je gedaan en nu ben je teleurgesteld? Heb je het niet goed aangepakt?'

'Ik ben mezelf tegengevallen. Ik had er nooit aan moeten beginnen. Ik wist toch...' Hij maakte weer dat 'laat maar'-gebaar. 'Ik vind het niet bij meiden van mijn eigen leeftijd. Ik voel me niet thuis bij hen. Ik moet kennelijk oudere vrouwen hebben.'

Tessel trok haar wenkbrauwen op.

Roemer bewoog ongemakkelijk zijn schouders op en neer. 'O, ik ben er ook klaar mee! Relaties! Niks gedaan!' Het kwam er heftig uit.

'Nou, zo ver ben ik ook met denken. Voor mij geen vent meer.' Tessel was snel met een reactie op zijn uitroep door te bevestigen dat zij er ook zo over dacht, maar uit zijn kreet distilleerde ze nog iets anders. Roemer ijkte zichzelf, hij ging weer terug naar zijn principes, naar zijn oorspronkelijke keuzes. Die overtuiging was haar meer waard dan wanneer hij zou hebben gezegd: 'Volgende keer beter.'

'Jij hebt ook te veel narigheid meegemaakt van relaties?' vroeg hij.

'Als het beste wat je te geven hebt, wordt afgedankt als iets wat in de grijze bak kan, dan begin je er toch niet meer aan?'

'Nee, lijkt me niet, maar ik dacht meer aan de eindigheid van relaties. Al die moeite en het blijft toch niet. Achteraf wordt het altijd zo zuur, door de napraat.'

'Je klinkt veel te cynisch voor je leeftijd, maar je hebt ook wel gelijk.'

'Tessel... eh...' Hij wreef over zijn kin.

Ze ging rechtop staan. ‘Je bent openhartig geweest. Maak je geen zorgen. Dit komt niet verder.’

‘Dank je. Je wist precies wat ik zeggen wilde.’

‘Je kunt me vertrouwen. Ik ben openhartig geweest tegen jou, maar ik heb sterk het gevoel dat ik jou ook kan vertrouwen.’

‘Dat zit wel goed.’ Roemer draaide zich niet onmiddellijk om. Hij gaf een half glimlachje ten beste. Hij hief zijn hand op, alsof hij Tessel wilde aanraken, liet hem toen weer zakken, omdat hij zich herinnerde tegenover wie hij stond.

Voelt hij hetzelfde, vroeg Tessel zich af. Voelt hij ook dat er meer gaande is dan elkaar leren kennen? Roemer mocht zich dan rot voelen over het beëindigen van een relatie waaraan hij nooit had moeten beginnen, hij voelde zich niet rot tegenover haar. Ze gingen met elkaar om op basis van gelijkwaardigheid. Dat alarmeerde Tessel. Ze was geen baas die uit de hoogte deed, maar ze was wel de baas. Die afstand moest gerespecteerd worden. Maar zichzelf had hem al overbrugd naar Roemer toe. Er was iets aan hem wat Tessel intrigeerde. Voorlopig hield ze het er maar op dat ze hem sympathiek vond.

Om de stilte niet te zwaar te maken, vroeg ze hem of hij nog broers of zusters had. Hij bleek twee zusjes te hebben, beiden ouder dan hij en de deur al uit. Daarop kwam de wedervraag hoe het met haar familie zat.

‘Daarvan weet je het meeste al. Ik ben gescheiden, heb twee dochters, van twintig en van zeventien jaar. Ik heb mijn moeder nog. Je kent Mieke immers. Mijn vader is zes jaar geleden gestorven. Hij is de wijngaard begonnen met zijn broer, de vader van Wycher.’

‘Is er na je scheiding nooit meer iemand geweest?’

‘Oef... Jawel...’ Nu was het Tessel die haar rug strekte. Door de vraag van Roemer stormden de herinneringen op haar af. ‘Er is iemand geweest, van wie ik... Maar, nou ja...’

‘Hij was... getrouwd?’

Ze knikte. ‘Ja, Raimund was getrouwd. Ik leerde hem kennen op mijn inkoopreizen in Duitsland. Ik heb een tijdlang de grootste moeite gehad om niet een plausibele smoes te bedenken zodat ik de benen kon nemen. Naar Duitsland, naar hem toe.’

‘Was je zo van de kaart?’

‘Het was te erg.’

‘Maar het ging over...?’

‘Natuurlijk, zo gaan die dingen. Zijn vrouw kwam erachter en hij wist niet hoe gauw hij met de staart tussen de benen naar haar moest terugkeren.’

‘Hij liet jou stikken?’

‘Ik ben op charmante wijze gedumpt. Telefonisch, vanuit een rijdende auto.’

‘Klinkt als een geweldige kerel.’

‘Ik legde mijn ziel en zaligheid in die relatie, gaf mezelf weg... en waarvoor? Er waren heel veel pijn en heel veel tranen voor nodig om mij te leren dat die man absoluut niet goed was voor mij. Maar ja, dat was achteraf en dus te laat.’

‘Je hebt je lesje geleerd?’

Moest ze Roemer over Ton vertellen? Nog zo’n treurig verhaal. Ze deed de waarheid geen geweld aan toen ze zei: ‘Ik ben daarna nog weleens verliefd geweest.’

Ze glimlachte in zichzelf. Dat was zacht uitgedrukt. Ze wist niet beter of ze was verliefd. Sinds haar elfde was ze voortdurend verliefd geweest. Op klasgenoten, zangers, filmsterren. Jongens en later mannen, die één ding gemeen hadden: ze waren onbereikbaar. Eerst was haar verliefdheid kinderlijk oppervlakkig, maar later werd die verslavend en verpletterend. Meeslepend en gekmakend. Zo erg dat ze zichzelf verloor, in draaikolken van onstuitbare emoties. Net zoveel keer gevolgd door verlamdend, verstikkend verdriet. Sinds een jaar echter was het rustig in haar hart. Eindelijk niet meer verliefd. Het was een geheel nieuwe ervaring. Het was heerlijk om nu eens niet in beslag genomen te worden door een ander. Of ze die nu had of niet.

‘Maar om op je opmerking terug te komen, ja, ik heb een lesje geleerd. Ik heb niets tegen verliefd zijn of liefde als waardevolle emotie, maar ik vind het heerlijk om alleen te zijn, zonder dat pijnlijke verlangen naar een ander.’

‘Jemig, Tessel...’

‘Ja, wat een bekentenissen, hè? Het is maar goed dat we niet langer dan twee dagen samen tussen de wijnstokken lopen, anders leg ik al mijn zielenroerselen nog bloot.’

‘Kijk maar uit.’

‘Och, je moet het ook zo zien: ik kan er nu over praten. Het doet geen pijn meer. Als het hier...’ – ze legde haar hand op haar hart – ‘nog zo beurs had gevoeld, dan had ik het je niet verteld.’

‘Ik had niet gedacht dat we zo vertrouwelijk zouden worden.’

‘Nee, ik ook niet, maar als je zo onwillekeurig op vertrouwen stuit, praat het toch makkelijker, kennelijk.’

Dat was ook opmerkelijk, bedacht Tessel, dat ze dat beiden hadden ingezien en het hardop tegen elkaar hadden uitgesproken.

‘Vertel mij eens waarom jij wijnbouw gekozen hebt,’ vroeg Tessel aan Roemer, toen ze na de lunchpauze terugkeerden naar hun perceel.

‘Dat is heel simpel. Wijn is voor mij het mooiste natuurproduct wat je kunt bedenken. Het hele proces, dat door de kracht van de aarde die rank in het voorjaar begint te groeien, met een onzichtbare, onstuitbare energie, het groen, de bloei, de druiven, het fascineert me. En het geweldigste is dat je er uiteindelijk zo’n heerlijke drank aan overhoudt.’

‘Wauw!’ Tessel was onder de indruk dat hij die beweegredenen zo kon oplepelen. Dat hoorde niet bij een eenentwintigjarige. ‘Dat klonk bijna als poëzie.’

‘Zo denk ik er al jaren over.’ Roemer vond zijn eigen overtuiging niet zo verbazingwekkend.

Ook dat hoorde helemaal niet bij die leeftijd, bedacht Tessel. Ze had een gewone vraag gesteld, maar ze had inzicht gekregen in een kalme doelgerichtheid, die beter paste bij een man jaren ouder dan hij.

Dat was in twee dagen tijd al de zoveelste keer dat ze zich verbaasde over haar jonge werknemer. Telkens in positieve zin. Roemer conformeerde zich niet aan zijn leeftijdgenoten, voor zover Tessel daar kijkt op had.

‘Heeft iemand jou ooit laten kennismaken met wijn? Het je leren drinken en waarderen?’

‘Jazeker, mijn moeder. Toen ik een jaar of twaalf was. Dat ging met kleine slokjes tegelijk, hoor.’

‘Dat gaat dwars tegen de huidige pedagogiek in. Dat is best

wulps van je moeder.’

‘Wulps is inderdaad een woord dat op mijn moeder van toepassing is.’ Roemer lachte kort. ‘Ze heeft me meteen ook matigheid geleerd.’

Tegen vieren, toen de lucht nog meer betrok en de kou voelbaar werd, waren Tessel en Roemer klaar met hun perceel. Ze lachten naar elkaar, wat gepaard ging met ademwolkjes.

Ze kletsten hun handen tegen elkaar in een high five.

‘Het wordt al donker... Wat zei je?’ vroeg Roemer.

Tessel sloeg een hand voor haar mond. Het was haar ontglipt, maar ze meende wat ze zei.

‘Wat zei je?’ drong hij aan, een stukje dichterbij komend. Een trage, verlegen glimlach gleed om zijn mond en duwde kuiltjes in zijn wangen. In de afgelopen twee dagen had ze Roemer goed leren kennen. Het leek niet meer dan logisch dat ze notitie nam van zijn gezicht, nu hij zo dicht voor haar stond. Ze zag nu pas goed hoe diep zijn ogen lagen, hoe blauw ze waren. Boven één van zijn belachelijk precies getekende wenkbrauwen had hij een klein litteken van de waterpokken. Zijn neus was recht en eigenlijk te klein om mannelijk te zijn. Zijn mond, die aarzelend glimlachte, wachtend op antwoord, was gepenseeld door een meesterhand. De cupidoboog was perfect.

‘Wat zei je nou?’ Hij sloeg zijn ogen op. Zijn wimpers krulden op een manier waarvoor een vrouw een vermogen over zou hebben.

Tessel slikte. Haar stem bracht amper geluid voort. ‘Ik ben trots op je.’

In de kantine, die naar goed gebruik op Het Nest ‘de keuken’ werd genoemd, was het warm en vol. Op het fornuis stond een pan te walmen. Om te vieren dat het werk af was voordat de vorst intrad, had Tessel Annelies gevraagd om voor glühwein te zorgen.

Tessel zocht haar moeder op. ‘Ging het, mam?’

Mieke, met haar eenenzeventig jaar, had het ’m toch ook maar geleverd. ‘Ja kind, goed hoor. Ik ben moe, maar niet meer dan dat. Vanavond op tijd naar mijn bed.’

Naast Tessel klonk een stem. ‘Alsjeblieft, glühwein voor de

mooiste dames in het vertrek.’

Roemer overhandigde zowel Tessel als haar moeder een beker. Met een soort buiging liet hij moeder en dochter weer alleen.

Annelies kwam bij de twee vrouwen staan. ‘Ik ben blij dat die twee dagen erop zitten.’

‘Viel het je zwaar, Annelies?’ vroeg Tessel, die begrip had voor het feit dat haar werknemster haar tijd had moeten verdelen tussen de keuken en de wijngaard.

‘Het werk niet, nee. Maar ik ben klaar met die Kurt Oudejans. Daar komt geen knap woord uit.’

Tessel schoot terug in haar rol van manager. Ze maakte zich breed op een heel diepe ademhaling. Als er maatregelen genomen moesten worden, zou ze dat doen.

‘Was hij beledigend tegen jou?’

‘Nee, daar is hij te dom voor, sorry dat ik het zeg. Vloeken en schelden en afgeven op de collega’s. Het is een en al negativiteit met die man. Bah.’

‘En jij, Tessel?’ vroeg Mieke. ‘Jij liep met onze jonge charmeur?’

‘Ja, inderdaad. Ik was beter af dan Annelies.’ Tessel zette de beker aan haar lippen en zocht de ruimte af naar die ‘jonge charmeur’. Vanuit een hoek van de keuken knipoogde Roemer naar haar.

In de nacht van dinsdag op woensdag zakte de temperatuur onder nul. Mieke was het zich niet bewust. In haar eigen woongedeelte van het grote huis sliep ze een diepe, droomloze slaap, moe als ze was na twee dagen hard werken in de buitenlucht.

Zonder al te veel gerucht te maken, sloop het vriendje van Femke de deur uit. Hij was weer langer gebleven dan de afspraak was.

Tessel was inmiddels te vertrouwd met die gang van zaken om zich om die geluiden nog druk te maken. Haar slaap werd voortdurend onderbroken. Ze draaide van haar linker- op haar rechterzij en kon haar rust niet vinden. Achter haar gesloten oogleden zag ze steeds opnieuw de druivenranken en de gebogen gestalte van Roemer voor zich. Als ze in slaap dreigde te vallen, kwamen zijn blauwe ogen haar achtervolgen.

Ze had goed met hem samengewerkt en een paar leuke gesprekken gevoerd, maar dat kon toch nauwelijks de oorzaak zijn van een verstoorde slaap?

Als Tessel van de Swaluwe vijftig wordt, maakt ze de balans op van haar leven. Na een paar harde levenslessen heeft deze wijnboerin voldoende ervaring om niet meer verrast te worden... denkt ze. Maar al snel blijkt dat ze het belangrijkste nog moet leren. En de persoon die haar daarbij een handje gaat helpen, is wel heel onwaarschijnlijk.

Afra Beemsterboer is een Noord-Hollandse romanschrijfster. Haar vorige boek *De muurbloem* werd positief ontvangen. *Verdwaalde zwaluw* is geschreven in dezelfde vloeiende stijl.

Bij het lezen kwam een Afrikaans spreekwoord bij mij op: 'Kinderen zullen struikelen over de stenen die hun ouders op hun weg laten liggen.' Dit is een centraal thema in het boek. De Muurbloem is een aanrader voor wie van familieromans houdt!

– Lezersreactie op bol.com (****) over *De Muurbloem*

Z&K

ISBN 978 94 0190 4506 NUR 344

www.zomerenkeuning.nl